

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.650 van 7 oktober 2011
in de zaak A. 201.956/XIV-33.551**

In zake : Angelo DIERYCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mathieu Langerock
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis-Brugge
Dampoortstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Minister van
Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 5 oktober 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot tuchtsanctie dd. 30 september 2011 uitgaande van de gevangenisdirectie te Brugge.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 oktober 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Daphné Florequin, die loco advocaat Mathieu Langerock verschijnt voor de verzoeker, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Brugge.

3.2. Op 28 september 2011 wordt lastens de verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, wegens de volgende feiten die diezelfde dag hebben plaatsgehad: “Tijdens de polyvalente zaal ontstaat er een vechtpartij tussen Dieryck Angelo en Van Compenolle David”.

3.3. Eveneens op 28 september 2011 wordt de verzoeker de voorlopige maatregel “verplicht verblijf op cel/leefruimte” opgelegd wegens “de ernst en opzettelijke aantasting van de interne veiligheid”.

3.4. Op 29 september 2011 wordt de verzoeker ter kennis gebracht dat een tuchtprocedure tegen hem wordt opgestart, waartoe hij op 30 september 2011 zal worden gehoord. Daarbij ontvangt de verzoeker een kopie van elk stuk dat deel uitmaakt van het tuchtdossier, alsook van het overzicht van vroegere sancties.

3.5. Op 30 september 2011 wordt de verzoeker in aanwezigheid van zijn raadsman gehoord.

3.6. Eveneens op 30 september 2011 legt de adjunct-gevangenisdirecteur de verzoeker de volgende tuchtsanctie op: “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte: twee weken, VM inbegrepen tot en met 12/10/2011 om 19u40”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.1. De verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tuchtrechtelijke vervolging en sanctie op heden deel uitmaken van zijn penitentiair dossier, wat vanzelfsprekend een zeer belangrijke weerslag heeft op zijn verdere sociale reclassering. Het voorwerp van de tuchtsanctie van 30 september 2011 betreft immers zeer ernstige feiten, namelijk de opzettelijke aantasting van de fysieke integriteit van personen, of de bedreiging ervan en wordt door Directie Detentie Beheer te Brussel als een belangrijke contra-indicatie voor strafuitvoeringsmodaliteiten aangenomen.

4.2. Verder stelt de verzoeker dat de bestreden tuchtsanctie uitdrukkelijk vermeldt dat hij enkel bezoek achter glas mag ontvangen, wat uiteraard een aantasting van zijn privé- en gezinsleven inhoudt. De Raad van State heeft al ettelijke malen geoordeeld dat elke aantasting van het privé- en gezinsleven een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt.

4.3. Tenslotte betoogt de verzoeker dat het voor hem allesbehalve aangenaam is om aanzien te worden als een agressieve persoon. Hij heeft zich nooit agressief opgesteld en is in feite een slachtoffer. Hij voelt zich dan ook onrechtvaardig behandeld.

Beoordeling

5.1. De verzoeker moet, overeenkomstig artikel 16, § 2, 6° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, in het verzoekschrift duidelijk en concreet aangeven waarin het moeilijk

te herstellen ernstig nadeel bestaat dat uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voortvloeit. Hij mag zich derhalve niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet precieze en concrete aanduidingen verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel.

5.2. De verzoeker geeft niet aan wanneer over zijn sociale reclassering zal worden geoordeeld, noch maakt hij aannemelijk dat op het ogenblik dat over zijn sociale reclassering zal worden beslist, nog geen arrest over zijn annulatieberoep zal zijn geweest. Hij toont niet met concrete gegevens aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het risico met zich meebrengt dat zijn sociale reclassering in het gedrang komt.

Verder is de mogelijke impact van de tuchtstraf op eventuele beslissingen inzake strafuitvoeringsmodaliteiten ten aanzien van de verzoeker niet te beschouwen als een nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing. Als dat nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn. Overigens belet niets de verzoeker om zijn wettigheidskritiek op de bestreden beslissing aan de bevoegde instanties ter kennis te brengen, voor het geval zij zich daarop zouden willen steunen om de wettelijke strafuitvoeringsmodaliteiten te weigeren. Het door de verzoeker aangevoerde nadeel is niet alleen onrechtstreeks, maar ook hypothetisch.

5.3. De omstandigheid dat de verzoeker gedurende twee weken enkel bezoek achter glas mag ontvangen, vormt gewis een nadeel voor hem, maar toont geen nadeel aan dat dermate ernstig is dat het de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou verantwoorden.

5.4. Het betoog van de verzoeker dat het voor hem allesbehalve aangenaam is om aanzien te worden als een agressieve persoon, dat hij zich nooit agressief heeft opgesteld en in feite een slachtoffer is en dat hij zich dan ook onrechtvaardig voelt behandeld, lijkt te wijzen op een moreel nadeel, dat in de regel zal worden hersteld door de morele genoegdoening die een vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt. De verzoeker zet niet uiteen, laat staan dat hij aannemelijk maakt, waarom dit te dezen anders zou zijn.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 7 oktober 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

met bijstand van

Christophe Verhaert,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Christophe Verhaert.

Stephan De Taeye.